

17de JAARGANG, NR. 320
24 JUNI 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Greetje Bijma, Voort4.

6 JAZZ OP DE PLANKEN

Jazz te Gast, Jazz in Duketown,
 Music Meeting Festival.

EN VERDER O.A.:

11 Joe Gordon (Erik Marcel Frans)

13 Jazzweek Top 3

13 Festivals augustus

15,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2019

NR. 321 KOMT 24 JULI UIT

NIEUWS

**Focus op Hongarije tijdens
 Amersfoort Jazz Festival 2020**

De Hongaarse jazz krijgt extra aandacht tijdens het Amersfoort Jazz Festival 2020. Hongaarse musici komen onder meer op het podium tijdens de Focus Night en het Grande Finale Concert. Jazz uit Thailand, Zuid-Afrika, Spanje, België en Israël stonden tijdens eerdere festivalaandachten in de schijnwerpers. Dit jaar bezochten eind mei zo'n 80.000 mensen het festival op diverse locaties in de binnenstad van Amersfoort. In 2020 is het festival van 14 tot en met 17 mei.

**Edison Publieksprijs voor
 'Blue' van The Preacher Men**

De Edison Jazzism Publieksprijs gaat dit jaar naar het album 'Blue' van The Preacher Men. De plaat werd via een internetstemming door het publiek gekozen uit een tiental genomineerde albums. Ruim 29 procent van de stemmen ging naar 'Blue'. The Preacher Men krijgen hun Edison op 7 juli in Rotterdam.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat

eens in de twee of drie weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus** en **september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken**

uit. Eind september pakken we de frequentie van voor de zomer weer op.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

JAZZ IN DUKETOWN TREKT 140.000 MENSEN

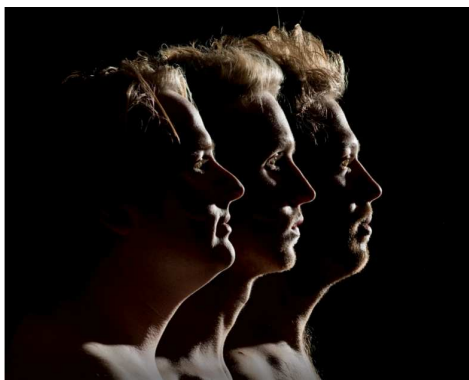
Fay 'houden jullie van jazz' Claassen met bassist Theo de Jong op Jazz in Duketown. (Foto: Tom Beetz)

Volgens opgave van de organisatie heeft het gratis festival Jazz in Duketown tijdens het Pinksterweekend zo'n 140.000 bezoekers naar de binnenstad van 's-Hertogenbosch getrokken. Via Facebook en YouTube keken vanuit de hele wereld 100.000 personen mee naar de optredens op de Parade en de Markt.

De grootste publiekstrekkingen waren bassist Marcus Miller, pianist Monty Alexander, de Franse band 'Guts' en bassist Richard Bonna. De afsluitende act van Michelle David & the Gospel Sessions trok ruim 5.000 bezoekers. Programmeur Koen Graat: "We hebben wederom aangetoond dat Jazz in Duketown tot de top van de Nederlandse jazzfestivals behoort met grote namen voor een breed publiek. Maar ook met nieuwe en nog niet bekende jazzgroepen die de muziek 'smoel' geven anno 2019." Enkele cijfers van het festival: 84 optredens; 1.000 meter prikkabel; 2.500 meter stroomkabel; 850 klapstoelen; 20 transportauto's voor artiesten en 400 meter hekwerk.

Zie ook het verslag van Tom Beetz op pagina 8.

Mondriaan Jazz Festival maakt nieuwe namen bekend

Doppler Trio. (Persfoto)

De vrijwel gehele bezetting van het Mondriaan Jazz Festival is bekend. Onder anderen het Art Ensemble of Chicago (tweede Nederlandse concert in 26 jaar), Camila Meza & The Nectar Orchestra (featuring Mara Tiele's StringLAB Project (Strings in Residence)), SEED Ensemble (internationaal debuut), Miguel Zenón Quartet, Nick Mazzarella Trio, Tin Men and the Telephone, [Doppler Trio](#) en Phronesis komen op 12 oktober naar PAARD & Koorenhuis in Den Haag.

Meer info: www.mondriaanjazz.nl

Pianist Jan Geijtenbeek maakt EP

Vijf stukken telt de nieuwe EP van pianist/componist Jan Geijtenbeek. De plaat komt op 1 augustus uit. Geijtenbeek speelt daarop als trio met bassist Thomas Pol en drummer Niek de Bruijn. In november gaan de drie de eerste concerten ter promotie van het nieuwe werk geven. Eerder maakte Geijtenbeek het album 'Today's Story'.

Deelnemers halve finale Mechelen Jazz Contest gekozen

Op 30 juni staan de volgende zes groepen in de halve finales van de jaarlijkse Jazz Contest Mechelen: Aegle, Hlib Baisaha Trio, Instintivo, Llum Trio, YAGŌ en ZiZon. Ze strijden in het Cultuurcentrum Mechelen om een plek in de finale op 23 augustus tijdens het Maanrock! Festival. De uiteindelijke winnaar ontvangt een bedrag van 1.500 euro, mag een dag gebruikmaken van een professionele opnamestudio en krijgt een aantal optredens aangeboden. Het concours staat open voor musici jonger dan 26 jaar. Vorig jaar won het Baz Trio de Contest.

Info: www.jazzcontestmechelen.be

JAZZQUITE

"Als er een woord is dat ik haat is het wel 'jazzy'."

Jules Deelder, maart 2019, Esquire

De Oostenrijkse EJC-finalist First Gig Never Happened. (Foto: Werner Fitzthum)

FINALISTEN EURORADIO JAZZ COMPETITION TIJDENS KOPENHAGEN JAZZ IN HET STRIJDPERK

Groepen uit Hongarije (Christiania Duo), Oostenrijk (First Gig Never Happened), Portugal (Javier Subatin - Trance Trio) en Frankrijk (Nefertiti) staan op 13 juli in Kopenhagen in de finale van de Euroradio Jazz Competition. Ze zijn voorgedragen door de publieke omroep van hun land van herkomst en werden 'blind' geselecteerd uit de inzendingen.

De Jazz Competition (EJC) is dit jaar onderdeel van het Kopenhagen Jazz Festival en wordt georganiseerd door de EBU, de organisatie van Europese publieke omroepen. Vertegenwoordigers van deze omroepen - Fimmer Engel (DKDR), Alex Dutilh (France Musique), Laima Slepkoaitė (LTLR), Pierre Martin (SESR) en Hugo Sekoranja (SIRTVS) - kozen de finalisten. De organisatoren hopen met de Jazz Competition aanstormend Europees talent onder de aandacht van een groot publiek te brengen. Opnames van de finale worden daarom voor uitzending ter beschikking gesteld aan de bij de EBU aangesloten omroepen. De Competition staat open voor musici jonger dan dertig jaar. Vorig jaar vond de Euroradio Jazz Competition plaats in Frankrijk tijdens Jazz à Marciac en won de Finse groep Max Zenger Globus. In 2016 was het Bimhuis in Amsterdam plaats van handeling voor de finale.

Buma/Stemra keert recordbedrag uit aan leden

In 2018 is ruim 180 miljoen euro uitgekeerd aan muzikauteurs en uitgevers, een stijging van ruim 10 miljoen euro ten opzichte van 2017. De incasso van auteursrechten steeg met ruim 4,7 miljoen euro tot 213,4 miljoen euro. Zo valt te lezen in de op 12 juni door de Algemene Ledenvergadering vastgestelde jaarcijfers van Buma/Stemra. De belangrijkste marktsegmenten voor de leden blijven radio en televisie, waar de inkomsten met 4 miljoen euro stegen tot 78 miljoen. In de Nederlandse live-sector steeg de omzet met ruim 3 miljoen tot in totaal bijna 34 miljoen euro. Andere belangrijke inkomstenbronnen voor Nederlandse auteurs en uitgevers blijven muziekgebruik in horeca en online. Ruim 22 miljoen euro van de incasso kwam uit andere landen.

JJA-AWARDS 2019

Arrangeur van het jaar:

Maria Schneider

Groot ensemble van het jaar:

Orrin Evans & Captain Black Big B and

Jazzband van het jaar:

Wayne Shorter Quartet

Trompettist van het jaar:

Ingrid Jensen

Trombonist van het jaar:

Wycliffe Gordon

Altsaxofonist van het jaar:

Miguel Zenon

Tensorsaxofonist van het jaar:

Chris Potter

Baritonsaxofonist van het jaar:

Gary Smulyan

Sopraansaxofonist van het jaar:

Jane Ira Bloom

Fluitist van het jaar:

Nicole Mitchell

Klarinettist van het jaar:

Anat Cohen

Gitarist van het jaar:

Bill Frisell

Pianist van het jaar:

Kenny Barron

Bassist van het jaar:

Linda May Han Oh

Percussionist van het jaar:

Pedrito Martinez

Drummer van het jaar:

Brian Blade

Zanger van het jaar:

Kurt Elling

Zangeres van het jaar:

Cecile McLorin Salvant

Historische plaat van het jaar:

Both Directions At Once: The Lost Album

John Coltrane (Impulse!/Verve)

PETITIE

Help Jazz Maastricht redden!

Het Maastrichtse College van B&W heeft de Gemeenteraad geadviseerd om de structurele subsidie van Jazz Maastricht te schrappen per 2021. Jazz Maastricht: "Een ondoordachte bezuiniging, die voorbijgaat aan onze doorlopende jaarlijkse groei, ons steeds jonger en internationaler publiek. Wij zijn een van Nederlands meest gewaardeerde jazzorganisaties en spelen een vitale rol in het regionale jazzlandschap voor jong talent & professionals. Het schrappen van de subsidie betekent effectief het einde van Jazz Maastricht." Op 2 juli gaat de gemeenteraad stemmen over het bezuinigingsvoorstel. Tot 1 juli is de petitie 'Red Jazz Maastricht' te ondertekenen: <https://savejazzmaastricht.petities.nl/>

AHMAD JAMAL KRIJGT JJA-OEUVREPRIJS

Pianist Ahmad Jamal heeft de 'Lifetime Achievement in Jazz'-Award 2019 van de Jazz Journalists Association (JJA) gekregen, zo maakte de organisatie begin mei bekend. Andere Award-winnaars zijn saxofonist Wayne Shorter: 'Musician of the Year' en 'Composer of the Year', en bassist Linda May Han Oh: 'Up and Coming Musician of the Year'.

Tot beste plaat van de afgelopen twaalf maanden werd 'West Side Story Reimagined' van de Bobby Sanabria Multiverse Big Band (op Jazzheads) gekozen. De Awards worden dit jaar voor de 24ste keer uitgereikt. Leden van de Jazz Journalists Association – meest Amerikanen – mogen stemmen. De Awards worden de komende tijd overhandigd bij optredens van de winnaars in de VS. Een overzicht van de winnaars in de belangrijkste categorieën staat in de kolom hiernaast.

OVERLEDEN

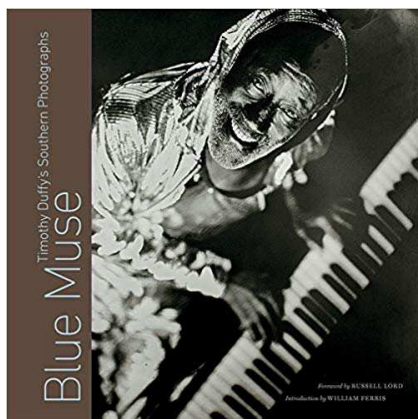
Dr. John in 2006 op het North Sea Jazz Festival. (Foto: Tom Beetz)

Dr. John, 6 juni 2019 (77)

Amerikaanse zanger, pianist, gitarist. Geboren in New Orleans. Werkelijke naam Malcolm John Rebennack, Jr. Was invloedrijk in zowel de jazz-, rock-, r'n'b-, funk- en bluesscene. Dr. John overleed aan een hartaanval.

JAZZ OP PAPIER

TINTYPE

Timothy Duffy.
Blue Muse : Timothy Duffy's Southern Photographs.
 Chapel Hill : University of North California Press in association with the New Orleans Museum of Art (NOMA), 2019.
 XI, 136 pag. ; 31x31 cm.
 ISBN 978-1-4696-4826-2 geb.
 Prijs 69 euro.

Een bijzonder boek is dit, en wel om twee redenen. Al tijdens zijn studententijd aan de universiteit van North Carolina in Chapel Hill kwam Timothy Duffy (1963) in aanraking met beoefenaars van oude, folkloristische muziek in zijn streek. Als afgestudeerd etnoloog verbreedde hij zijn kennis in Georgia, Alabama en in de beide Carolina's. Hij hielp ze aan optredens en stelde hen in staat nieuwe instrumenten te kopen. Het betrof hier zeventigers, tachtigers en daarboven.

Zo had Eddie Tigner vijfendertig jaar piano gespeeld bij de Ink Spots en had hij elke legerbasis in de States gezien. Trombonist Lil Joe (Joseph) Burton was tien jaar opgetrokken met de band van BB King. Ironing Board Sam (Moore) - op het omslag - liet zich op zijn keyboard begeleiden door de lichteffecten van een zelfgefabriceerde installatie. Sommigen hadden platen gemaakt, waren op tournee geweest, soms tot in Europa toe, anderen waren hun leven lang op hun plek gebleven en waren moeilijk te traceren geweest. Gitarist Freeman Vines had zich ontwikkeld tot gitaarbouwer, hij had er wel zeventig verschillende gemaakt. Het hout dat hij daarvoor bewerkte had, was afkomstig van bomen die volgens de gemeenschap voorheen nog gebruikt waren voor lynchpartijen. Hij noemde ze daarom 'hanging-tree guitars'. Maar allen continueerden de traditie in al zijn vormen: die van de landelijke blues, de gospel, soul, rhythm-and-blues, of die van de string band en de country.

Vanaf 2013 is Duffy begonnen ze systematisch te fotograferen. De wijze waarop er muziek gemaakt werd inspireerde hem - vandaar het woord 'muse' in de titel - tot een andere manier van werken. Hij maakte daarbij gebruik van een techniek uit het begin van de fotografie, die in het Engels bekend staat als 'tintype', in het Nederlands als 'ferrotypie'. Een zwart gelakte, ijzeren plaat van 35x35 cm wordt lichtgevoelig door hem te bedekken met een laag zilverbromide. Als je hem maar lang genoeg belicht - enige minuten - krijg je een beeld van het geposeerde. Dit beeld is positief en dus niet reproduceerbaar.

Duffy ziet hier parallellen tussen de muziek en zijn methode. Als hij met zijn uitgebreide apparatuur in de weer was, moest hij door omstandigheden af en toe improviseren. Met moderne digitale technieken was het nu echter mogelijk nuances aan te brengen in de belichting en de reproductie. Beide, de muziek en zijn werkwijze, omspannen zo drie eeuwen cultureel erfgoed: de agrarische wereld van de negentiende eeuw, de industrialisatie van de twintigste en de technologie van het digitale tijdperk. De ongeoefende kijker kan zich afvragen of het gevolgde procédé betere resultaten afwerpt dan met toepassing van de huidige, gangbare middelen, maar indringend zijn de portretten zeker. We zien de gegroefde gelaten, de vingers en vermoeide ogen, waarachter een lang en hard leven schuil gaat. We zien ook de heesters en het geboomte, waarmee de persoon een geheel lijkt te vormen. In Louisiana maakte Duffy ook enige foto's van het hun omringende landschap.

Het boek is ruim en simpel opgezet. Alle zestig foto's hebben hetzelfde formaat en bevinden zich aan de rechterzijde; de linker pagina is geheel blank, op het plaatnummer, de naam en het jaartal na. Het geheel wordt bijeengehouden door een stevig omslag van zo'n vier millimeter dik.

Is dus het bijeenbrengen van al deze vergeten en allesbehalve beroemde muzikanten al bewonderenswaardig, nog wel zo bijzonder is de wijze waarop zij op de 'gevoelige plaat' werden vastgelegd.

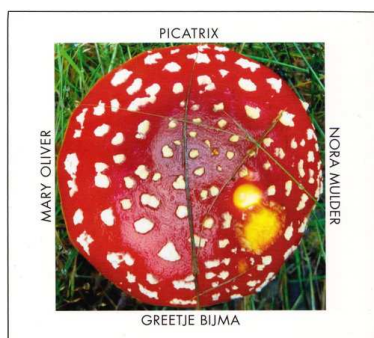
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

BIJMA/OLIVER/MULDER

Picatrix

ICP

Bezetting:

Greetje Bijma (stem),
Mary Oliver (viool, altviool, Hardanger fiddle),
Nora Mulder (piano).

De man die dit trio bij elkaar haalde, is stiekem aanwezig op dit album. Drummer en beeldend kunstenaar Han Bennink ontwierp het hoestje van 'Picatrix', maar bedacht voor zijn rol als curator van het Utrechtse festival Le Guess Who? ook dat stemperformer Greetje Bijma, (alt)viooliste Mary Oliver en pianiste Nora Mulder wel eens een goed trio zouden vormen. Daar had hij behoorlijk gelijk in, want op dit debuutalbum klinkt het drietal als geen ander improviserend ensemble. De dames combineren hun brede muzikale belangstelling in een serie improvisaties die stuk voor stuk verhalend, amusant en spannend zijn. De klassieke achtergrond van Oliver en Mulder komt het sterkst naar voren in 'Donaudampfschiff', waar Bijma met haar zanglijn een mengsel tussen Kurt Weill en Alban Berg suggereert. 'Wally Wally' is dan weer een zelf bedachte folksong uit de Iers/Schotse traditie en in 'Frigus mundi' horen we de blues voorbijkomen, met een fijne boogie-woogiebas van de piano. Abbey Lincolns 'Caged bird' krijgt (als enige geleende compositie) een verrassende lezing, met fluitende vogelklanken van de viool en Messiaen-achtig gekwinkeleer uit de vleugel. In het lange titelstuk dagen de drie improvisatoren elkaar uit en verkennen ze het enorme spectrum aan klankmogelijkheden van hun instrumenten. Nergens wordt de abstractie daarbij te onherkenbaar of de experimenten te gewild. Alles staat in dienst van het totale muzikale verhaal, en dat is het aanhoren meer dan waard.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/2FfsVeS>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

VOORT4

Stroming

Creative Sources Recordings

Bezetting:

Martin Tervoort (sopraan-, tenorsax, basklarinet), Fons Sluijter (cello),
Bennie Timmer (gitaar), Bert Kleijn (drums).

De vier leden van het kwartet Voort4 kennen elkaar uit het Groningse jazzcircuit. De mannen speelden al vaker met elkaar en zoeken de grenzen van de geïmproviseerde muziek op. 'Stroming' is hun eerste cd, met elf eigen stukken. Voor de meeste legde blazer Martin Tervoort de basis, maar bij het opnemen van het album droegen alle leden hun steentje bij, flirtend met rock, pop, blues, funk, salsa, free, klassieke en wereldmuziek.

De bezetting van Voort4 - zonder bas, maar met cello - is uitzonderlijk maar zeker effectief. De cello van Fons Sluijter is afwisselend een beetje gitaar, een beetje bas en een beetje slagwerk. De composities variëren van melodisch swingend tot uitzinnig freakend. En alles daar tussenin. Dat maakt het ene nummer lichter verteerbaar dan het andere, maar Stroming blijft over de hele linie interessant.

Hans Invernizzi

Beluister dit kwartet hier live:

<https://www.youtube.com/watch?v=sE6u-ZJuPOA>

FESTIVAL JAZZ TE GAST

Datum en plaats:

15 juni 2019,

De Gast, Zuidhorn.

Het festival Jazz te Gast speelt zich af in de lommerrijke straat De Gast in Zuidhorn. Ooit lieten rijk geworden Groningse kleiboeren daar na verkoop van hun bedrijf een pronkvilla bouwen. Uiteraard met grote tuinen. Die bieden het tweejaarlijkse festival nu op acht adressen onderdak. Het festival heeft naast aanstormend talent ook namen van formaat op het affiche staan. Als 'artist in residence' nodigden de programmeurs Norbert Kögging en Felix Schlarmann voor deze derde editie pianist Ethan Iverson uit. U kent hem van The Bad Plus. Saxofonist Marike van Dijk was 'artist entrepreneur'. Iverson en Van Dijk vormden met onder anderen toetsenist Jozef Dumoulin, bassist Petros Klampanis, bassist Ruben Samama, drummer Stijn Cools en saxofonist Tineke Postma een groep musici die in de loop van de middag in steeds wisselende samenstellingen een half uur met elkaar optraden.

Je hoopt natuurlijk op mooi weer als je medio juni een jazzfestival in de buitenlucht organiseert. Het zal dus wel even slikken zijn geweest voor de organisatoren toen ze zaterdagochtend de regen op het dak hoorden tikken. Het regende nog steeds om 13.30 uur, toen het startsein klonk. Uw verslaggever trof het echter. Ik koos uit de veelheid van optredens drie concerten en startte om 14.45 uur met een septet van **Petros Klampanis** met Ethan Iverson, drummer Mark Schilders en vier strijkers uit het Noordpool Orkest. Vooraf deelde de eigenaar van de tuin van villa Sonnevance - de plaats van handeling - nog wat zeiltjes uit voor op de natte stoelen, maar al bij aanvang van het concert deed het huis zijn naam eer aan en klaarde het voor de rest van de middag op. Echt vonken wilde het ad hoc-septet niet. Eén keer zette Iverson in een solo extra aan, maar verder werd er in drie nummers ietwat plichtmatig gemusiceerd. Een blazer had het vuur wellicht wat kunnen aanwakkeren, maar die was er niet en dus floot de bassist in een van zijn eigen nummers zelf maar de melodie.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Jazz te Gast. (Foto: Sandra Sanders)

Het volgende optreden, een tuin verder en vijftien minuten later, maakte meer indruk. Onder leiding van **Marike van Dijk** trad een formatie op die zij voor de gelegenheid Circle, Square, Triangle had gedoopt. De vier strijkers van zojuist (Annerien Stuker, Anette Scholten, Dana Paternotte en Hieke Dam) zaten ook weer op het podium en al startklaar toen ik de tuin in liep. Zij hadden de verleiding van tussendoor een kopje koffie bij de mobiele koffiezetter 'Mrs. Bean' kennelijk weten te weerstaan. Als zesde 'man' zat Jozef Dumoulin op het podium, afwisselend achter de Fender Rhodes en de vleugel. Centraal in het optreden stond een stuk van maar liefst 25 minuten. Een sferisch geheel met goed gedoseerde improvisaties van Van Dijk en Dumoulin. Prachtig. Ik was zeer verbaasd toen Van Dijk na afloop vertelde dat het geheel pas een dag eerder door de groep op basis van een aantal van haar 'themaatjes' was samengesteld. Petje af!

Aansluitend moest Van Dijk zich naar de formatie Boppe spoeden. Daarvan vormde zij samen met **Tineke Postma** de frontlinie. De twee hadden altijd al eens samen willen optreden, zo verklapte Van Dijk, en vandaag kwam het er dan eindelijk van. De naam van de groep refereerde aan de muziek die werd gespeeld (met Stijn Cools op drums en Petros Klampanis op bas), maar tevens ietwat provocerend aan de geboorteprovincie van de twee saxofonisten. 'Fryslân Boppe' (Friesland boven!), zeggen ze daar. En dat kon ook over dit optreden gezegd worden. Het kwartet draaide soepel en de twee Friezen kwamen solistisch goed uit de verf. Opvallend was de aandacht van het publiek. Er werd geconcentreerd geluisterd. Je kon op sommige momenten een speld horen vallen!

Eigenlijk heb ik louter lof voor dit festival. Al uit ik die met enige schroom. Want het moet natuurlijk niet te druk worden bij de volgende editie over twee jaar! Juist de kleinschaligheid maakt het zo aangenaam toeven bij Jazz te Gast. Overigens heb ik nog wel een tip voor dan. Het aantal stoelen is zeer beperkt, neem dus uw eigen klapstoel mee.

Hans van Eeden

FESTIVAL MUSIC MEETING FESTIVAL

Datum en plaats:

8 tot en met 10 juni 2019,
Park Brakkenstein, Nijmegen.

Het International Music Meeting Festival heeft de laatste jaren een verandering ondergaan. Park Brakkenstein is niet meer vrij toegankelijk met enkele betaalde concerten in het park, maar het hele park is nu festivalterrein geworden met drie hoofdpodia en een paar kleinere podia met een speciale programmering. Ook inhoudelijk is er veel veranderd. Jarenlang lag de focus op wereldmuziek maar de laatste jaren wordt steeds meer jazz geprogrammeerd. Interessant genoeg is veel van deze jazz beïnvloed door wereldmuziek. **Tom Beetz** was voor Jazzflits Tweede Pinksterdag aanwezig en heeft een fotoverslag van die dag gemaakt.

Met zijn kwintet '1000 Boats' maakte de Israëliëse bassist **Liran Donin** spetterharde neobop met oriëntaalse invloeden. De hard swingende muziek werd op het einde nog opgevoerd tot een op hol geslagen Israëliëse fanfare.

Antonio Lizana (foto rechts) zong de traditionele flamenco en speelde daarbij bebop-achtig altsaxofoon, soms bijna tegelijk. Dit was een intrigerende ontmoeting tussen jazz en flamenco met gitarist José Manuel León als ondersteunende flamencogitarist.

Het strijkersensemble **Fuse** speelt vanuit een klassieke achtergrond jazz. Fuse had een ontmoeting met de Cubaans-Londense pianiste Eliane Correa, die als 'artist in focus' in verschillende combinaties te beluisteren was. Ook Correa heeft een klassieke achtergrond maar is minstens zo goed thuis in andere genres. Op de foto staan naast Correa violiste Julia Philippens, Mascha van Nieuwkerk (cello) en Tobias Nijboer (bas).

Inmiddels een vaste waarde op de Nederlandse podia. Stemkunstenaar **Sanne Rambags** speelde met een nieuwe groep, onder wie tenorsaxofonist Jesse Schilderink, een aantal stukken uit haar Edvard Munch-cyclus. Rambags heeft een onuitputtelijk repertoire aan geluiden, gezongen teksten en spoken word. Schilderink begeleidde haar met fluisterzachte saxofoonklanken.

FESTIVAL JAZZ IN DUKETOWN

Datum en plaats:

7 tot en met 10 juni 2019,
Binnenstad, Den Bosch.

Met 'het grootste gratis jazzfestival van Nederland' werd trots het eerste concert van Jazz in Duketown aangekondigd. Zonder meer waar, en misschien zelfs te bescheiden, want in heel Europa zou ik geen gratis festival kennen waar vier dagen lang met meer dan tachtig optredens zoveel nationale en internationale jazzgrootheden te beluisteren zijn. Het festival speelt zich bijna volledig in de buitenlucht af. Met mooi weer geweldig, maar met slechter weer zoals op de openingsdag een stuk ongezelliger. Uiteindelijk kwamen er toch nog 140.000 bezoekers, wat ongeveer hetzelfde is als het voorgaande jaar.

De openingsdag was koel, maar droog genoeg om basgitarist (en een beetje basklarinettist) **Marcus Miller** de Markt nog goed vol te laten trekken met zijn bonkige funk, die een stuk steviger staat dan de Middeleeuwse panden op dit plein. Miller speelde veel nieuw werk van zijn net verschenen cd 'Laid Black' waarin hij zelf met hard aangeslagen noten en een fabuleuze techniek een stevige conversatie aanging met altsaxofonist Alex Han. Funk zoals funk kan zijn, al leken veel nummers wel erg op elkaar. Een stuk rustiger ging het toe bij zangeres **Fay Claassen**, die enige moeite had het verkleumde publiek uit de klapstoeltjes te krijgen. 'Houden jullie van jazz?' vroeg ze het publiek om, nadat dit wat lauw reageerde, het vooral bij haar popachtige jazznummers te houden. Wat dit betreft ging tenorsaxofonist **Ad Colen** creatiever te werk. Met zijn project 'A bird's-eye view' heeft Colen een vorm van plagiaat gepleegd door de muzikale lijnen die verschillende vogels gebruiken tot composities te verwerken. Ritmiek, klanken en melodielijnen van kauw, bosuil, buizerd, wielewaal en andere werden door hem tot panklare jazzcomposities omgebouwd. Het resultaat was, dat moet worden gezegd, uiteindelijk een stuk complexer dan wat de kleine scheppers er zelf van hadden gemaakt, met dankzij de bijzondere bezetting van contrabas en cello prachtige klankkleuren. Muziek die elke jazzfan in zijn ziel moet raken, zeker jazzvogels.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Heerlijke ongecompliceerde bebop van trombonist Bert Boeren met als gasten saxofonist Johnny Boston en Hammondorganist Dirk van der Linden. (Foto: Tom Beetz)

Marcus Miller opende de 46ste editie van Jazz in Duketown. (Foto: Tom Beetz)

De dag daarna ging het stormen, maar als door een wonder ging vanaf het begin de storm liggen en brak het zonnetje door. Den Bosch liep zoals gebruikelijk vol. Nog niet bij **Mo van der Does**, de jonge Amsterdamse altsaxofonist die kort daarvoor de Conservatorium Talent Award had gewonnen en als cadeau dit optreden had gekregen. Van der Does liet horen dat zijn geweldige techniek de doorslag gegeven moet hebben bij zijn uitverkiezing. Nu nog was hij vooral de ideale bebop-leerling van het Conservatorium, de komende jaren kijken we uit naar zijn eigen ontwikkeling. Dat ervaring in het jazzterritorium de oude swing en bebop tot een hoger niveau opstuwt bewees trombonist **Bert Boeren** met een optreden waarin de voor ons onbekende Britse saxofonist Johnny Boston en de Belgische Hammondkraker Dirk van der Linden er garant voor stonden dat je niet stil kon blijven staan. Van der Linden speelde kraakheldere Hammondlijnen, opvallend genoeg zonder voetklavier, wat werd opgevangen door bassist Jos Machtel. De groep speelde heerlijke arrangementen, onder meer van Al Cohn, waarbij de trombone-saxofoonfrontlijn vreemd genoeg een aangename herinnering oproep aan het tromboneduo J.J. Johnson en Kai Winding. Meer speelplezier leek nauwelijks mogelijk, maar toch wist de Israëliische bassist **Omer Avital** dat nog te overtreffen. Meedoogenloos en vrolijk zijn de kernwoorden die dit optreden kenmerkten. Goede composities, goede solisten en een niet te overtreffen ritmesectie met het grote inmiddels 25-jarige drumtalent Ofri Nehemya, en natuurlijk Avital zelf, die met een brede grijns zo hard aan de snaren trok dat het leek alsof hij ze ter plekke van zijn contrabas wilde afrukken. Het optreden van **Eric Vloeimans' Gate-crash** stond hiermee in contrast. Hier werd juist subtiel en gevoelig gespeeld, in nieuwe en iets oudere composities. Vloeimans presenteerde 'Gratitude', een nieuw stuk dat tot zijn sterkste behoort, waarbij het lyrische begin werd opgebouwd tot een heftige en zinderende finale. De Oostenrijkse groep **Shake Stew** van bassist Lukas Kranzelbinder begint gewoon bij zo'n zinderende finale. Met een keihard ritme van twee drummers en twee bassisten en een spetterende frontlijn van alt, tenor en trompet doet deze groep denken aan de heftig swingende drum-'n-bass-bands uit de [...vervolg in de rechterkolom](#)

Super powerjazz van de verrassende Oostenrijkse band Shake Stew. Links de leider bassist Lukas Kranzelbinder met de blazers Clemens Salesny (altsaxofoon), Mario Rom (trompet) en Johannes Schleiermacher (tenorsaxofoon). (Foto: Tom Beetz)

Londense jazzscene. Power jazz voor wie langs het podium schuifelt, een bron van aangename verrassingen voor wie de moeite neemt te luisteren.

Deze fraaie dag werd besloten door de nieuwe groep Little Big van pianist **Aaron Parks**. Parks, die naam kreeg als pianist bij de band James Farm van Joshua Redman, is zijn eigen weg gegaan en hard op weg om een van de belangrijkste pianisten-componisten van de jazz van nu te worden. Zijn composities zijn intelligent geconstrueerd, zijn pianospel schijnbaar basaal. Parks is niet de man van het gevoelige toucher, meer van de grondstoffelijke pianobehandeling. De hedendaagse rock-beïnvloede jazz van Parks heeft iets van herhaling in zich, maar dankzij de jankende gitaar van Greg Tuohey - zelf huilde hij af en toe met zijn gitaar mee - werd Parks in een afwisselende groove gehouden en bleef het spannend.

De Pinksterzondag begon met een heuse kerkdienst waarin de hulp priester van dienst de naam **Eric Vloeimans** droeg. Dat die fluweelzacht hymnen kan blazen was te verwachten, dat het publiek daar zacht zingend de heilige geest aan toevoegde niet. Alle religieuze gevoelens die opborrelden verdwenen snel met het **Brabants Jazzorkest**, waarvan ook bij veel Brabanders onbekend is dat deze door Jeroen Doomernik geleide bigband een van de beste van ons land is. De Belgische trompettist Bert Joris, zelf een van de oprichters van het veel bekendere Brussels Jazz Orchestra, speelt graag met ze en nam vrijwel alle solo's voor zijn rekening. Deze dag kende hoe dan ook heel wat niet te missen optredens. Pianist **Peter Beets** maakte het helemaal waar. Gewapend met drie van de beste zigeunergitaristen, Paulus Schäfer, Mozes Rosenberg en Martin Limberger, respectievelijk leerling, broer en achterneef van Stochelo Rosenberg, de geweldige violiste Julia Philippens en Beets' eigen rots in de branding bassist Frans van Geest werd een uurtje onweerstaanbare muziek gespeeld met hier een gevoelige traan en daar een onwaarschijnlijke snelheid waar het plezier van afspatte. Beets komt zelf niet uit de gypsyjazz-scene en voegt er zijn eigen elementen aan toe, met hamerende blokakkoorden en buiten de lijntjes gekleurde elementen zoals de Mazurka van Chopin met daarin vele muziekstromingen verwerkt. Na hem kwam de legendarische toppianist **Monty Alexander**. We hadden hem lang [...vervolg op de volgende pagina](#)

niet in ons land gezien en keken ernaar uit. Alexander is nu een gedistingeerde oudere man, keurig in het pak, een rode pochet uit zijn borstzak stekend en een klein Jamaicaans vlaggetje op de muziekstandaard. Alexander stond jarenlang bekend als de na Oscar Peterson hardst swingende pianist, maar eerlijk is eerlijk, na Peter Beets viel het een beetje tegen. Zijn repertoire was net iets te veel 'middle of the road', al bleven zijn Caribische accenten een lust voor het oor.

In de enige overdekte zaal, de kleine Willem Twee concertzaal, viel het jongste Nederlandse jazztalent op. Het is zeker opmerkelijk dat bassist **Stef Joosten**, die nog niet eens is afgestudeerd aan het conservatorium, nu al zulke prachtige en pakkende composities schrijft, volwassen arrangeert en in staat is toppianist Ivo Neame van de befaamde band Phronesis voor zijn band te strikken. In zijn band zat ook de vrijwel even jonge Kika Sprangers, het grootste Nederlandse talent op alt- en sopraansaxofoon na Tineke Postma. Zij koppelt een perfecte techniek aan een fluwelen saxofoongeluid en heeft opwindende muzikale ideeën.

Opwindend is de Kameroens-Amerikaanse zanger-basgitarist **Richard Bona** zeker ook. Als een vogeltje van Ad Colen zong hij op een afgeladen Parade zijn boterzachte Afrikaanse teksten en even leek het erop dat hij veel instrumentaal zou spelen. Zijn bewogen versie van de ballad 'Dreamland' van zijn grote voorbeeld Jaco Pastorius maakte diepe indruk waarna hij aankondigde dat hij rock 'n roll ging spelen. Weliswaar minder bijzonder maar hij kreeg er wel binnen enkele seconden duizenden Bosschenaren mee aan het dansen. Bona raakte de Bosschenaren precies waar hun hart ligt: carnaval. Bona liet blijken dat hij er zelf plezier in had en toch, halverwege de set was hij klaar en verliet hij het podium, het publiek verbijsterd achterlatend. Waren de afspraken zo onduidelijk of was het een restje Kameroense tijdsberekening? In elk geval pikte het publiek het niet en riep net zo lang dat hij een toegift moest spelen dat de organisatie hem met 'harde' hand weer op het podium duwde om de betaalde tijd vol te maken. Dat deed hij overigens met even groot plezier, zodat hij voor velen een mooie dag toch nog ideaal had afgesloten.

Tom Beetz

Mo van der Does verzilvert zijn eerste prijs van de Conservatorium Talent Award. (Foto: Tom Beetz)

Bassist-zanger Richard Bona probeerde het zo gezellig mogelijk te maken en zo kort als mogelijk te houden. (Foto: Tom Beetz)

JOE GORDON

'Little Diz', aldus Marshall Stearns

Trompettist Joe Gordon (15 mei 1928 – 4 november 1963) nam als leider slechts twee platen op tijdens zijn korte leven: 'Introducing Joe Gordon' (1954) en 'Lookin' Good' (1961).

Joseph Henry Gordon werd geboren op 15 mei 1928 in Boston, MA en werd 35 jaar oud. Hij woonde in de buurt van Massachusetts Avenue, een wijk met enkele jazzclubs: Wally's Paradise, Club Savoy. Hij studeert piano, maar schakelt over op bugel en trompet, om mee te spelen met een looporkest. Lessen kreeg hij van professor en trompettist Fred Berman. Hij luistert naar Roy Eldridge, Harry Sweets Edison en Bostons top-trompettist Eugene Caines, die in het orkest van pianist Sebastian 'Sabby' Lewis zat. Tijdens de oorlogsjaren hield pianist Hopeton Johnson thuis, waar de jeugdige Gordon bij was. Joe verdiende als broodjesverkoper op de trein tussen Boston en Albany wat centen, en in tussenstops speelde hij wat mee in kleine clubs. Als knaap-krantenverkoper maakt hij jazzmusici te vriend, om zo stiekem binnengeloodst te worden tijdens jamsessies en concerten.

Een eerste job dateert van **1947** bij de Territory Band van vibrafoonspeler Pete Diggs in Akron, Ohio. Ook dat jaar formeert hij Joe Gordon and the Beboppers, bebop nog in Bostons kinderschoenen.

In **1949** is Gordon terug te vinden in een bopsextet van pianist Jimmie Martin. Ze treden op in de Louie's Lounge aan de Washington Street, met Martin als vocalist à la Billy Eckstine. Saxofonist Sam Rivers was af en toe een collega en die herinnert zich Gordons solo's en zijn unisonospel met trombonist Hampton Reese, die van 1950 tot 1970 muzikaal leider was bij B.B.King. Saxofonist Georgie Auld nam Joe Gordon aan in januari **1950**, voor een week in de Hi Hat Club, met pianist Al Vega. Maart 1950 is Joe een week met Thelonious Monk in die Hi Hat, die overigens in maart 1959 afbrandde. In april **1951** speelt Gordon voor de eerste keer met Charlie Parker, in de Symphony Ballroom aan de Huntington Avenue.

Het jaar 1951: trompettist Lenny Johnson in het Sabby Lewis orkest trok naar Count Basie, Joe Gordon mocht hem vervangen en werd collega-trompettist van Hiawatha Lockhart, van

[...vervolg in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

saxblazer George Perry en drummer Alan Dawson. In december 1951 debuteert Joe op de plaat voor Prestige met Charlie Mariano en 'The New Sounds From Boston'. Mei **1952** is Gordon te situeren in het octet van pianist-Hammondspeler Hillary Rose. Uit december **1952** stamt muziek van Gordon met Charlie Parker: private opnamen van bij Christy's in Framingham, MA en van de radio uit de Hi Hat van Boston, met Gordons solo op 'Scraple from the apple', met pianist Dick Twardzik, bassist Charles Mingus en drummer Roy Haynes.

Lente **1953** organiseert tenorsaxofonist Jimmy Tyler een band. Hij doet beroep op Gordon en baritonsaxofonist Wally Brodis. Zomer 1953 ontmoet Gordon collega Clifford Brown in Atlantic City, waar hij optrad met pianist Tadd Dameron. Voorjaar **1954** vervangt Gordon Clifford Brown bij drummer Art Blakey. Hij blijft zes maanden en maakt in mei een plaat met saxofonist Gigi Gryce, pianist Walter Bishop, bassist Bernie Griggs en Blakey. In september **1954** neemt Gordon zijn debuutplaat 'Introducing Joe Gordon' (zie afbeelding hierboven) op met tenorsaxofonist Charlie Rouse, pianist Junior Mance, bassist Jimmy Schenck en Art Blakey. Gordon blijft 1954-1955 in de buurt van Boston, en treedt onder anderen op met saxofonist Bunny Campbell. Zomer **1955** toert Joe anderhalve maand met de Don Redman Big Band, waar trompettist Shorty Baker en drummer Louie Bellson bij zijn. Augustus 1955 vervangt Joe Gordon in de Stable Club in Boston Herb Pomeroy, die voor twee maanden op toer ging met saxofonist Serge Chaloff. Pomeroy mocht bij zijn terugkeer in de Stable blijven, naast Joe Gordon, een trompetduo in het huisorkest. Pomeroy's Big Band debuteerde daar in november.

In december 1955 nemen enkele Blakey Messengers met Joe Gordon en trompettist Donald Byrd 'Byrd's Eye View' op met saxofonist Hank Mobley en pianist Horace Silver erbij, ze waren geboekt in Storyville Club van George Wein, later de organisator van het Newport Jazz Festival.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

1956: het U.S. State Department kiest trompettist Dizzy Gillespie als culturele jazzambassadeur voor een negenwekentoer in het Midden-Oosten, in de politieke brandhaarden Iran, Libanon, Pakistan, Griekenland. De musici doen ook het nu bekende Aleppo aan. Dizzy was op tournee in Europa; hij liet Quincy Jones en Melba Liston de musici selecteren voor de bigband, Joe Gordon mocht mee met de trompetsectie. De band vertrok eind maart 1956, vergezeld van Marshall Stearns, professor aan het Hunter College. Wat veelbelovend leek voor Gordon liep uit op een mentale sisser: Dizzy liet niet toe dat Joe zich in de kijker speelde: 'he was trying to outblow Dizzy every night'. Gillespie had wellicht zijn redenen: hij wist bovendien over zijn drugverslaving.

Juni 1956, terug in de States, neemt Gillespie voldoende nummers op voor twee Verve-platen. Joe krijgt alleen de kans zich op 'A night in Tunisia' in de kijker te spelen (World Statesman). Een maand later is Gordon van de partij op 'Silver's Blue' met Horace Silver en Hank Mobley. Eind juli mag Gillespie op een tweede State Department-toer, nu naar Zuid-Amerika. Joe werd op 25 juli uit Ecuador naar huis gestuurd, omwille van nierstenen; een mooie, aanvaardbare reden.

Augustus 1956 zijn er drie mooie openstaande jobs voor hardbop-trompettisten. Drummer Max Roach moet Clifford Brown vervangen, die was op 26 juni samen met pianist Richie Powell verongelukt in een auto-ongeluk. Hij trekt Donald Byrd aan. Art Farmer vult de vacature in bij het nieuwe kwintet van Horace Silver. En de openstaande plaats bij Blakey wordt ingenomen door Bill Hardman. Telkens greep Joe Gordon eraan: zijn mogelijke werkgevers waren op de hoogte van zijn problemen met Dizzy.

Vroeg in **1957** is Gordon opnieuw te horen bij het Herb Pomeroy Orchestra. Die laat Joe schitteren in 'Feather merchant' op 'Life Is A Many Splendored Gig', saxofonist Zoot Sims is de gastsofist. Ook in 1957 is Gordon freelance met drummer Roy Haynes of met saxofonist Roland Alexander. Maar in de lente van 1958 vertrekt Gordon eensklaps van Boston East Coast naar de Los Angeles West Coast: zijn laatste gig met Pomeroy was op 18 maart in The Stable. Sloeg Gordon op de vlucht voor het 'pay up or else' van een drugdealer aan wie hij geld moest betalen?

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Met de hulp van drummer Shelly Manne vond Joe wat gigs, kon samenspelen met naamgenoot en saxofonist Dexter en pianist Hampton Hawes. Hij trouwde in Los Angeles met Irma, een kennis van in Boston, componeerde voor haar 'Terra Firma Irma'. Manne neemt het album 'Aspects' op met saxofonist Benny Carter en als trompettisten Joe Gordon, Al Porcino en Ray Triscari. In juli **1958** laat Joe Gordon zich opnemen in Synanon voor een afkickperiode van vier maanden. Tegen de wil van Synanons staf onderbreekt Gordon zijn therapie om in november bij Shelly Manne's groep te komen. Gordon blijft er achttien maanden, in een stabiele bezetting met saxofonist Richie Kamuca, pianist Victor Feldman en bassist Monty Budwig. Via Shelly Manne komt Gordon in contact met Lester Koenig, baas van Contemporary Records. Joe speelt in twee jaar tijd zeven sessies vol voor dat label: zijn eigen plaat 'Lookin' Good' in 1961, nog drie met Manne, en telkens één met gitarist Barney Kessel, zangeres Helen Humes en altist Jimmy Woods.

In september **1959** maakt het kwintet het legendarische album 'Live At The Black Hawk' in San Francisco. Nog met Manne: 'Son Of Gunn!!' en de soundtrack voor de film 'The Proper Time'. Voorjaar **1960** zijn Shelly Manne & His Men in Europa: op zaterdagavond 27 februari in het Paleis van Schone Kunsten te Brussel, op zondagochtend om half een spelen ze hetzelfde concert in het Concertgebouw te Amsterdam. De IJmuider Courant van 29 februari looft Shelly Manne, Richie Kamuca en Russ Freeman, en bizar: geen enkele vermelding van Joe Gordon!

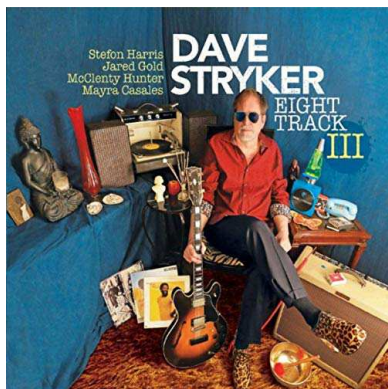
Op weg terug vanuit Europa naar California, maken ze een tussenstop in New York, waar Joe Gordon begin april in de Five Spot speelt met trompettist Kenny Dorham. Jazzcriticus Don Nelson schrijft in het Daily News over Joe: "Who is this guy? Hij speelt precies alsof het einde van de wereld nadert!"

Uit zijn East Coast-optreden put Gordon nieuwe energie. Joe Gordon en saxofonist Harold Land zijn de 'Plus Two' bij het Theonious Monk kwartet 'Live At The Black Hawk' van april 1960. Volgt in mei 1960 voor Contemporary 'West Coast Blues', ook met Harold Land en gitarist Wes Montgomery.

[...vervolg op pagina 14](#)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 17 juni 2019

- 1 **Dave Stryker**
Eight Track III
(Strikezone)
- 2 **Wynton Marsalis**
Bolden (Original Soundtrack)
(Blue Engine)
- 3 **Mary Stallings**
Songs Were Made To Sing
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk.

Fotografie: Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl.

Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS AUGUSTUS

GOUVY JAZZ & BLUES FESTIVAL

Ferme Madelonne, Gouvy
2, 3, 4 augustus 2019

(<https://madelonne.be/40e-festival/>)

Met onder anderen: Houston Person, Lauren Henderson Quintet, Kenny Barron, Sax Summit, Ioannis Vafeas, The Positive Tentet (met Bert Joris) en Sarah McKenzie.

GAUME JAZZ FESTIVAL

Rossignol

9, 10, 11 augustus 2019

(<https://www.gaume-jazz.com/>)

Met onder anderen: Rhoda Scott, Toine Thys, Eve Beuvs, Greg Houben, Laurent Blondiau en Rudy Mathey.

JAZZ MIDDELHEIM

Park Den Brandt, Antwerpen

15 tot en met 18 augustus 2019

(<https://www.jazzmiddelheim.be/>)

Met onder anderen: Enrico Rava, Charles Lloyd, Stuff, David Murray, Joe Lovano, Ambrose Akinmusire, Nubya Garcia, De Beren Gieren, Kenny Werner, Eric Legnini en Bojan Z.

JAZZWOOD

Chartreuzenbos Linden, Holsbeek

24 augustus 2019

(<https://www.jazzwood.be/>)

Met: Bert Joris 4tet, Kristen Kornwell Trio en Stefan Bracaval 4tet.

ZOMERJAZZFIETSTOUR

Reitdiepdal, Groningen

30 (proloog Vera, Groningen), 31 augustus 2019

(<https://www.zjft.nl>)

Met onder anderen: Ruben Hein en NJJO, De Beren Gieren, Gerry Hemingway, Tuur Florizone, Voort4, Bert van Erk en Jasper van 't Hof.

JOE GORDON (vervolg van pag. 12)

In september gaat Joe weg bij Manne, een band met faam en veel werk. Na zeven jaar, in juli **1961**, volgt Gordons tweede en laatste plaat als leider 'Lookin' Good', met allemaal eigen composities.

Hoewel de platenhoes 'Last Sessions' vermeldt, volgt nog voor dat label in september 1961 'Awakening' met alt-saxofonist Jimmy Woods.

Plots was Joe Gordon twee jaar weg, had hij medische verzorging nodig? Mentale en financiële problemen? Maar in oktober **1963** duikt Gordon weer op, speelt in Shelly Manne's Hole met saxofonist Jeff Lasky, en heeft daar de hele zomer werk. John Tynan in Down Beat: "Gordon, probably the best modern trumpet player on the West Coast!". Net voor het indienen van deze bijdrage had ik contact met Jeff Lasky: "Ik ben de laatste persoon die met Gordon optrad, hij speelde daar alleen met een ritmesectie, Joe nodigde mij uit, het klikte, en ik was blij te mogen meedoen, gratis, 'no money' - ik was pas 18! - en plannen werden gemaakt voor een vast kwintet". Dat was 30 oktober 1963, Gordon speelde voor de laatste keer trompet bij basist Ralph Pena's band in Manne's Hole. Na deze gig tot vroeg in de morgen, ging iedereen naar huis. In Venice, CA staat enkele uren later in een afbraakwoning zonder elektriciteit, Joe's kamer in brand. Brandweerlieden vermoeden een brandende sigaret als oorzaak, of een omgevallen brandende kaars, want Gordon leefde in armoede en de kaarsen brachten letterlijk en figuurlijk wat licht in zijn duister leven. Hij had verwoestende derdegraads brandwonden over 85% van zijn lichaam - in het Santa Monica Hospital leefde Gordon nog tot 4 november 1963.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

12 1951, Charlie Mariano Octet, 'The New Sounds From Boston' - (OJC1745)

14 12 1952, Charlie Parker, 'Sunday Afternoon At The Hi Hat' - (Uptown 27.42)

23 01 1953, Charlie Mariano, 'The Boston All Stars' - (OJC1745)

20 05 1954, Art Blakey, 'Blakey featuring Blakey' - (Emarcy EJD3075)

3-8 09 1954, Joe Gordon, 'Introducing Joe Gordon' - (Emarcy EJD3071) - debuutalbum (beide Emarcy-sessies van 1954 staan op Fresh Sound 380)

2 12 1955, Donald Byrd/Doug Watkins, 'The Transition Sessions' - (Fresh Sound 836, 3 elpees op 2 cd's, beperkte bijdrage Joe Gordon)

18-19 05 & 6 06 1956, Dizzy Gillespie, 'World Statesman' en 'Dizzy In Greece' (album in NYC opgenomen) - (2cd - 'Birks Works, The Verve Big Band Sessions')

2 07 1956, Horace Silver Quintet, 'Silver's Blue' - (Epic Legacy 93856)

3-4 05 1957, Herb Pomeroy Orchestra, 'Life Is A Many Splendored Gig' (Fresh Sound 84)

09 1958, Benny Carter Orchestra, 'Aspects' - (in twee sessies opgenomen, Joe Gordon in tweede sessie) (Capitol Jazz CDP 7243 8 52677, The Blue Note Collection)

30-31 03 1959, Barney Kessel, 'Some Like It Hot' - (OJC168) (met saxofonist Art Pepper)

21-26 05 1959, Shelly Manne & His Men, 'Play More Music From Peter Gunn, Son Of Gunn!!' - (OJC1105)

22-23-24 09 1959, Shelly Manne & His Men, 'Live At The Blackhawk' - (de vier volumes nu als 26 tracks complete op 4cd American Jazz Classics 99009)

7-14 12 1959, 28 01 1960, Shelly Manne & His Men, 'The Proper Time' - (Contemporary 3587)

22 02, 2 03, 12 03 1960, Shelly Manne & His Men, 'Yesterdays, Live In Europe' (resp. Zürich, Copenhagen, Manchester, ook als 'West Coast Jazz' in England) - (Solar 4569886)

28-29 04 1960, Thelonious Monk Quartet Plus Two, 'At The Blackhawk' - (OJC305)

17-18 05 1960, Harold Land Sextet, 'West Coast Blues' - (OJC146)

31 07 1960, Joe Gordon & Scott LaFaro, 'West Coast Days, Live At The Lighthouse' - (Fresh Sound 370) (opgelet: Gordon en LaFaro spelen niet samen, sessie LaFaro is van sep 1958)

6 02 1961, June Christy & Bob Cooper, 'Do-Re-Mi, A Modern Interpretation Of The Hit Broadway Musical' - (Capitol Records 1586)

11-12-18 07 1961, Joe Gordon, 'Lookin' Good' - (OJC1934)

27-28-29 07 1961, Helen Humes, 'Swingin' With Humes' - (OJC608)

13 09 1961, Jimmy Woods, 'Awakening!' - (OJC1859)

BIBLIOGRAFIE JOE GORDON ...

- Joe Gordon Discography, Michael Fitzgerald
- The Joe Gordon Story, The Troy Street Observer, 14 & 25 mei, 11 juni 2017
- Jazz Journal, interview Valerie Wilmer, september 1960
- Down Beat, The Final Hours of Joe Gordon, John Tynan, 30 januari 1964
- 1950's Trumpets 3, Joe Gordon, Brilliant Corners, Boston Jazz blog

EN NOG DIT ...

Marshall Stearns publiceerde in 1956 'The Story of Jazz', nog steeds een ideaal standaardwerkje voor de beginnende jazzfan of ter herhaling voor gevorderden.

De plaat 'Dizzy In Greece' uit 1956 is opgenomen met zijn muzikanten die meereisden naar Griekenland, niet opgenomen in Griekenland.

Synanon is drugbestrijding à la 'AA' (Alcoholists Anonymous) en heeft talrijke musici geholpen. Kijk uit naar de plaat 'Sounds Of Synanon' met vooral Joe Pass, van 1 juli 1962, opgenomen voor Pacific Jazz Records met musici in therapie in het Synanon Drug Center.

Trompettisten sterven jong: Sonny Berman (1925-1947) werd 22, Booker Little (1938-1961) werd 23, Clifford Brown (1930-1956) werd 26, Fats Navarro (1923-1950) werd 27, Bix Beiderbecke (1903-1931) werd 28, Bubber Miley (1903-1932) werd 29, Freddie Webster (1916-1947) werd 31, Bunny Berigan (1908-1942) werd 34, en Joe Gordon werd slechts 35.

Erik Marcel Frans

Beluister hier het album 'Lookin' Good!':

<https://www.youtube.com/watch?v=eGxxU-95MX0>